

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τῷ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 9 Ἰουνίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 23

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια). ΣΕΒΟΥ ΤΟΝ ΤΑΠΙΡΟΝ

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, — 21 Σεπτεμβρίου, — ὅταν οἱ ταξιδιῶται ἀπῆλθον ἀπὸ τὸ Ματαβένι, μόλις τρεῖς ἡμέρας καὶ ἡμίσειαν ἀπεῖχον ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. Ἄν δὲν συνέβαινε καμμία καθυστέρησις, ἐντὸς ἐβδομήκοντα δύο ὥρων θὰ ἐφθάνον εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου των.

Ὁ πλοῦς ἐπανεληφόη ὑπὸ τοὺς συνήθεις ὅρους, — μὲ τὰ ἱστία ὅταν ὁ ἄνεμος τὸ ἐπέτρεπε, — μὲ τὴν παλάντσαν καὶ μὲ τὸν γαρεῖ πάτον, ὡςάκις τὰ πλοιάρια ἠδύναντο νὰ ἐπωφεληθῶσι τοῦ ρεύματος, — μὲ τὴν ἐσπίλλαν, ὡςάκις δὲν κατώρθωναν νὰ νικήσουν τὴν δύναμίν του.

Ἡ θερμοκρασία διετηρεῖτο ὑψηλή. Νέφη ὑετοφόρα ἐσύροντο βαρέως, ἀναλυόμενα κάποτε εἰς βροχὴν χλιαράν. Ταύτην διεδέχετο καυστικὸς ἥλιος, καὶ ἦναγκάζοντο νὰ καταφεύγουν εἰς τὰ ὑπόστεγα. Ὁ ἄνεμος ἦτο ἀσθενής, διαλείπων, ἀνίσχυρος νὰ θρoσίσῃ τὴν φλογερὰν ἐκείνην ἀτμόσφαιραν.

Πολυάριθμα μικρὰ παραποτάμια, προπάντων ἐκ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς, ἐξέβαλλον εἰς τὸν ποταμόν.

Ἦσαν ἀσήμαντα καὶ ἀνώνυμα, καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν δὲν ἐξεδήλωσε καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ τα ἐπισκεφθῇ.

Συνήντησαν ἐπανειλημμένως ἀκάτια, ἐφ' ὧν ἐπέβαινον ἰνδοὶ Πιαρόαι, ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τῆς μοίρας ταύτης τοῦ Ὀρενόκου. Ἐπλησίον οἰκίως τὰ πλοιάρια, καὶ προσεφέροντο νὰ βοηθήσουν εἰς τὸν κοπιώδη χειρισμὸν τῆς ἐσπίλλας. Τοὺς ἐδέχοντο ἀδιστάκτως, καὶ ἀντήμειβον τὰς ὑπη-

ρσίας των δι' ὕψισμάτων, ὕψιχων καὶ σιγάρων. Εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐμπειρότατοι νηυτικοί, περιζήτητοι διὰ τὴν διάβασιν τῶν στενῶν.

Οὕτως, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἡμισείας δωδεκάδος κορυφῶν, ὁ στολίσκος προσωρμίσθη εἰς τὸ χωρίον Αὐγουστίνον, τὸ ὁποῖον ὁ Σαφρανζὼν δὲν ἀναφέρει διόλου, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ταξιδίου του. Εἶνε νέον χωρίον, εἰς καλὴν θέσιν, ἀριθμοῦν τεσσαράκοντα περίπου καλὸύχας

κυλινδρικός ἢ κυλινδροκωνικός, καὶ κατοικούμενον ὑπὸ διακοστίων Ἰνδῶν.

Ἀποβόχθύντες, ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί τους ἐνόμισαν, ὅτι εἰς τὸ Αὐγουστίνον δὲν ὑπάρχουν οὔτε γυναῖκες, οὔτε παιδία. Τοῦτο δὲ διότι τὰ γυναικῶ-παιδα, τρομάζοντα, ἐσπευσαν νὰ κρυφθοῦν εἰς τὸ δάσος, ὅπως συνέθιζαν νὰ κάμνουν ὡσάκις ἐβλεπαν ξένους.

Τότε παρουσιάσθη ἓνας Πιαρόας, τεσσαρακοντούτης περίπου, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐρωστος, με γ ο υ α γ ι ο ὕ κ ο ν (ἐμπροσθὲλλον), μὲ κόμην πίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ μὲ βραχιόλια εἰς τοὺς πόδας. Περιεφέρετο ἐπὶ τῆς ἀποκρήνου ὁχθῆς, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ δεκάδος Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐφάνερωναν κάποιον σέβας. Ἦτο ὁ καπετάνιος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου.

Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν Πιαρόαν, ὁ ὁποῖος ὠμίλει ἰσπανικά.

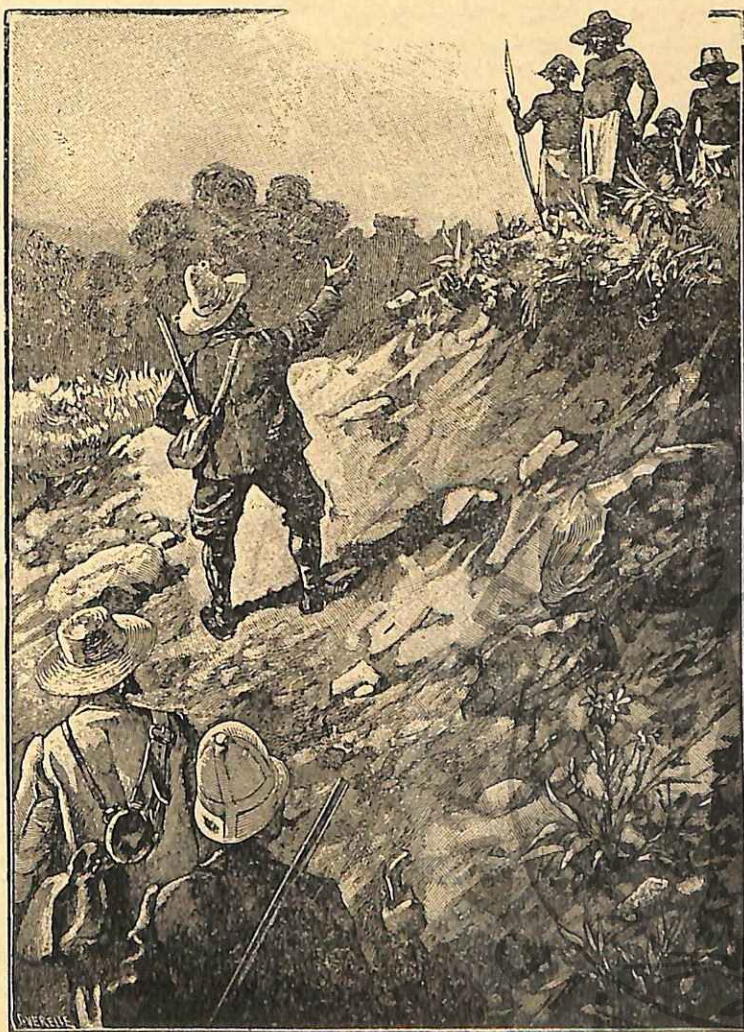
— Καλῶς ἐκοπιάσατε! εἶπε, τείνων πρὸς αὐτοὺς τὴν χεῖρα.

— Μόνον ὀλίγας ὥρας ὁλ μείνωμεν ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ αὐρίον, πρῶτ' πρῶτ', ὁλ φύγωμεν.

— Ἐν τῷ μεταξύ, εἶπεν ὁ Πιαρόας, εἰμπορεῖτε νὰ ἀναπαυθῆτε εἰς τὰς καλὶδας μας. Εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Εὐχαριστοῦμεν πολὺ, καπετάνιε, καὶ ὁλ σας ἐπισκεφθῶμεν. Ἀλλὰ τὴν νύκτα εἶνε προτιμώτερον νὰ μείνωμεν εἰς τὰ πλοιάρια.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

• Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπροχώρησαν... (Σελ. 181, στ. γ'.)

— Εἶσαι ἀρχηγὸς ὠραίου χωρίου ! ὑπέλαβεν ὁ κ. Μιγκέλ. Καὶ πῶς λέγεσαι;

— Κάριμπαλ ! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός, προφέρον τὸ νομὸν τοῦ μετ' αὐτὸν ὑπερηφάνειαν, ὡς ἐάν εἶλεγε : Σίμων Βόλιβαρ.

Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ λοιποὶ ταξιειδί-
ωται ἠκολούθησαν τοὺς Ἰνδοὺς μέχρι
τοῦ χωρίου, ὅλγιστα μέτρα ἀπέχοντες ἀπὸ
τὴν ὄχθην. Καθ' ὁδόν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλ-
λῶκ, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε πλησίον τοῦ Παύ-
λου, τὸν ἠρώτησε τί εἶλεγε τὸ βιβλίον
τοῦ Σαρφανζῶν περὶ τῶν Ἰνδῶν Πι-
αρόων.

— Λέγει, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ὅτι
οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ εἶνε εἰρηνικοί, φιλήσυχοι.
Τὸν περισσότερον καιρὸν ζοῦν εἰς τὸ ἐ-
σωτερικόν, μέσα εἰς τὰ δάση. Φαίνεται
ὅτι αὐτοὶ μόνοι ἠθέλησαν νὰ δοκιμάσουν
νέαν ζωὴν καὶ ἐκτίσαν τὸ χωρίον των πα-
ρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ὀρενόκου.

— Πολὺ πιθανόν, ἀγαπητέ μου Παύ-
λε· ὁ ἀρχηγὸς των, ὁ ὁποῖος φαίνεται νο-
ημονέστατος ἄνθρωπος, θὰ τοὺς ἐπεισε νὰ
διαλέξουν αὐτὸ τὸ μέρος. Ἡ κυβέρνησις
ἔχει καθήκον νὰ τοὺς υποστηρίξῃ, καὶ ἂν
ἤρχοντο τίποτε ἱεραπόστολοι νὰ ἐγκατα-
σταθοῦν εἰς τὸ Αὐγουστίνον, ἐντὸς ὀλίγου
οἱ Πιαρόαι αὐτοὶ θὰ ἐξεπολιτίζοντο.

— Ἱεραπόστολοι εἶπατε, κύριε Ἑλλῶκ;
Ναί· εἶνε ἄνθρωποι μὲ θάρρος, μὲ μεγά-
λην ἀφοσίωσιν, καὶ εὐεργετοῦν πολὺ τὰς
ἀγρίας φυλάς. Συλλογίζομαι, ὅτι αὐτοὶ
οἱ ἀπόστολοι, οἱ ὁποῖοι ἐγκαταλείπουν
τὰ ἀγαθὰ των, τὰς οἰκογενεὰς των, οἱ
ὁποῖοι χάριν τῶν δυστυχῶν ἀγρίων θυ-
σιάζουν τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν
ζωὴν των, κάμνουν ἔργον εὐγενές, ὑψη-
λόν, καὶ περιποιοῦν τιμὴν εἰς τὴν ἀνθρω-
πότητα. . . Πόσα δὲν ἔκαμε, καθὼς λέ-
γουν, ὁ πᾶτερ - Ἐσπεράντης εἰς τὴν Σάν-
τα - Ζουάναν, καὶ ἀλήθεια, πόσον εἶνε ἀ-
ξιομίμητον τὸ παράδειγμα του !

— Τρόντι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλ-
λῶκ.

Καὶ ἐκπληκτος, διότι ἤκουε τόσον
σεβὰρὰ λόγια, τόσον ὑψηλὰς ἰδέας ἀπὸ
παιδίου τοιαύτης ἡλικίας, προσέειπε :

— Ναί. . . ἀλλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα,
ἀγαπητέ μου Παύλε, δὲν τα συλλογίζε-
ται κανεὶς πολὺ. . . ὅταν εἶνε νέος.

— Ὡ, ἐγὼ εἶμαι γέρος, κύριε Ἑλ-
λῶκ. . . ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, τοῦ ὁποῖου
τὸ πρόσωπον ἐκοκκίνισεν ἐλαφρῶς.

— Γέρος. . . δεκαεπὶ ἐτῶν ;

— Παρακαλῶ. . . δεκαεξὶ ἐτῶν, ἐννέα
μηνῶν καὶ εἴκοσι ἡμερῶν ! διώρωθεν ὁ
λοχίας Μαρσιάλης, παρεμβαίνων εἰς τὴν
συνομιλίαν· καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ λέγῃς ὅτι
εἶσαι γέρος, ἀνεψιέ μου !

— Συγχώρεσέ με, θεῖέ μου, καὶ δὲν
το ξαναλέγω ! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος,
μειδιῶν.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἰά-
κωβον Ἑλλῶκ :

— Τέλος πάντων, εἶπε, διὰ νὰ ἐπα-

νέλθωμεν εἰς τοὺς ἱεραποστόλους, νομίζω
ὅτι αὐτοὶ ποῦ θὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὸ
Αὐγουστίνον, θὰ ἔχουν νάγωνισθον κατὰ
τῶν προλήψεων τῶν Πιαρόων, διότι,
καθὼς λέγει ὁ Σαρφανζῶν, οἱ Ἰνδοὶ αὐ-
τοὶ εἶνε οἱ εὐπιστότεροι καὶ οἱ προληπτι-
κώτεροι ἀπὸ ὅσους ἄπαντ' ἄνευ εἰς τὰς
ἐπαρχίας τοῦ Ὀρενόκου !

Οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων δὲν θὰ
ἐβράδυναν νάναγωνίσουν τὴν ἀλήθειαν
τῆς παρατηρήσεως ταύτης.

Ἡ καλύβη τοῦ ἀρχηγοῦ εὕρισκετο
εἰς τερπνὸν μέρος, ὑπὸ συστάδα δένδρων
μεγαλοπρεπῶν. Στέγη ἀπὸ φοινικόφυλλα
καθ' ἐκάλυπτε, περατομένη εἰς κυλιν-
δρικὴν στεφάνην, ἀνθοστόλιστον. Μία μό-
νη θύρα ὠδήγει εἰς τὸ μοναδικὸν δωμά-
τιον, τὸ ὁποῖον εἶχε διήμερον δεκαπέντε
ποδῶν. Ἐπιπλα μόνον τὰ ἀπολύτως ἀ-
ναγκαῖα ὑπῆρχον, ἦτοι κάλαθοι, σκεπά-
σματα, μία τράπεζα, μερικὰ χονδροειδῆ
κάθισμα, τὰ ἀπλούστατα οἰκιακὰ σκεύη
τοῦ Ἰνδοῦ, τὰ βέλη του, τὰ τόξα του
καὶ τὰ γεωργικά του ἐργαλεῖα.

Ἡ καλύβη αὕτη ἦτο νεόκτιστος, καὶ
μάλιστα τὴν προτεραιάν εἶχε γίνῃ ἡ τε-
λειτὴ τῶν ἐγκαινίων, ἡ ὁποία συνίσταται
εἰς τὴν ἐκδίωξιν τοῦ πονηροῦ πνεύματος.
Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ πονηρὰ πνεύματα δὲν
φεύγουν εὐκόλως. Τὸ τίναγμα, τὸ ξεσκό-
νισμα, τὸ πλύσιμον, τὸ σκούπισμα, τὰ
ὁποῖα θὰ ἔκαμνε μία εὐρωπαϊα οἰκοδε-
σποινα, ἐδῶ δὲν εἶχον καμμίαν ἰσχύν. Τὸ
πονηρὸν πνεῦμα δὲν εἶνε κόνις, τὴν ὁποίαν
τὸ σάρωθρον ρίπτει ἔξω. . . Εἶνε κάτι
ἄυλον, καὶ πρέπει ἐνα ζῶν νὰ το ἀνα-
πνεύσῃ πρῶτα, καὶ ἔπειτα νὰ το ὑπάγῃ
μακράν, εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ ἄγρια βου-
νά. . . Εἶνε λοιπὸν ἀπαραίτητον ἡ ἐρ-
γασία αὕτη νάνατεθῇ εἰς ἓν πτηνόν. Οὕτω
καὶ χθές, εἰς ἓνα παπαγάλον ἀνετέθη ὁ
ἐξαγνισμὸς τῆς καλύβης, καὶ ἐν ᾧ τὸ
πτηνὸν ἐργάζετο, πετῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ
ραμφίζον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, — ὅλα τὰ
μέλη τῆς οἰκογενεῆς, μὲ τὰ καλλίτερά
των φορέματα, παρεδίδοντο εἰς χοροὺς,
εἰς ἄσματα καὶ εἰς σπονδάς. Τέλος τὸ
πτηνὸν ἐπέταξε πρὸς τὸ δάσος, ἀπάγον
καὶ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, καὶ ἐπομένως
ἠδύναντο νὰ κατοικήσουν τὴν καλύβην ἐν
πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Οὕτως ὁ ἀρχηγὸς χωρὶς
καμμίαν τύψιν ἠμποροῦσε νὰ δεχθῇ τοὺς
ξένους, καὶ αὐτοὶ νὰ εἰσέλθουν χωρὶς
κίνδυνον νὰ βλαφθοῦν ἀπὸ τὸ πονηρὸν
πνεῦμα !

Ὅταν οἱ ἐπισκέπται ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν
καλύβην τοῦ ἀρχηγοῦ Κάριμπαλ, ἔλα-
βαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδουν ἐλόκληρον
τὸν πληθυσμὸν τοῦ Αὐγουστίνου. Αἱ γυ-
ναῖκες μὲ τὰ παιδιά, καθησυχάσασαι καὶ
κληθεῖσαι ἀπὸ τοὺς πατέρας των, τοὺς
ἀδελφούς των, τοὺς συζύγους των, εἶχον
ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον. Ἐπήγαιναν
ἀπὸ καλύβης εἰς καλύβην, περιεφέροντο
ὑπὸ τὰ δένδρα, ἔτρεχον εἰς τὴν ἀκτὴν,

πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐναυλόχουν τὰ τρεῖς
πλοιαρία. Ὁ Γερμανὸς Πατέρν παρετή-
ρησε τότε ὅτι αἱ γυναῖκες αὐταὶ μὲ τὰ
κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ χαμη-
λὸν ἀνάστημα, ὑπὸ ἐποψίν τύπου ἦσαν
κατώτεραι τῶν ἀνδρῶν.

Τότε ἤρχισε μεταξὺ τῶν Πιαρόων καὶ
τῶν ταξιειδωτῶν ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν εἰ-
δῶν, ἡ ὁποία γίνεται πάντοτε μεταξὺ τῶν
Ἰνδῶν καὶ τῶν ξένων, ἐμπόρων ἢ περιη-
γητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναπλέουν ἢ καταπλέουν
τὸν Ὀρενόκον. Προσέφεραν ὅσπρια νωπά,
ζαχαροκάλαμον, ὡς καὶ ὀλίγας ἀπὸ τὰς
βανάνας ἐκείνας, τὰς καλουμένας π λ α τ
ά ν ο υ σ, αἱ ὁποῖαι, ξηραίνόμεναι καὶ
διατηρούμεναι, ἐξασφαλίζουν τὴν τροφὴν
τῶν ὁδοιπορούντων Ἰνδῶν. Εἰς ἀντάλλα-
μα ἔλαβον σιγάρα, τὰ ὁποῖα ὑπεραγα-
ποῦν, μαχαίρια καὶ περιδέραια ἀπὸ χάν-
δρας, ἐφάνησαν δὲ κατευχαριστημένοι ἐκ
τῶν συναλλαγῶν των πρὸς τοὺς ξένους.

Ἐν τούτοις, δι' ὅλα αὐτὰ μὲλις ἐξῶ-
δεῦθε μία ὥρα. Μέχρι τῆς δύσεως τοῦ
ἡλίου εἶχον ἀκόμη καιρὸν οἱ κυνηγοὶ διὰ
νὰ δοκιμάσουν «τὴν τύχην των ὄπλων»
εἰς τὰ πλησιόχωρα δάση. Οὕτως, ἐν ᾧ
οἱ κ.κ. Φέλιπ καὶ Βαρίνας, ὁ λοχίας
Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος, ἐμειναν οἱ
μὲν εἰς τὰ πλοιαρία οἱ δὲ παρὰ τὴν ὄ-
χθην ἢ εἰς τὸ χωρίον, — ὁ Ἰάκωβος Ἑλ-
λῶκ καὶ ὁ κύριος Μιγκέλ, ἀκολουθοῦ-
μενοι ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν μὲ τὸ
βοτανολογικὸν κιβώτιον εἰς τὴν ράχιν,
εἰσεχώρησαν εἰς τὸ πυκνὸν δάσος, τὸ ἐκ-
τεινόμενον πέραν τῶν ἀγρῶν τοῦ ζαχα-
ροκάλαμου καὶ τῆς μαρινόκας. Δὲν εἶχον
φόβον νὰ παραπλανηθοῦν, διότι τὸ κυνή-
γιον ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ πλησίον τοῦ Αὐ-
γουστίνου, ἐκτὸς ἂν οἱ κυνηγοὶ παρσού-
ροντο μακράν ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ των
πάθους. Τοῦτο ἔμωσ δὲν συνέβη. Εὐθὺς
ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας, ὁ κ. Μιγκέλ ἐ-
φόνευσεν ἓνα ὑδρόχοιρον, καὶ ὁ Ἰάκω-
βος Ἑλλῶκ ἐξῆλπυσεν εἰς τὸ ἔδαφος
μίαν ἔλαφον. Μὲ τὰ δύο αὐτὰ ζῷα, εἶχον
ἤδη ἀρκετὸν φορτίον νὰ μεταφέρουν εἰς
τὰ πλοιαρία. Ἰσως θὰ ἔκαμναν καλλιτέ-
ρα νὰ πάρουν μὲ τὰ δύο Ἰνδοὺς.
Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε προτείνῃ κανεὶς
τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, δὲν ἔκριναν καλὸν
νὰ ζητήσουν τὴν συνδρομὴν των. Ἐξ ἄλ-
λου, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν νάπασχολήσουν
τοὺς ναύτας, καταγινομένους εἰς τὰς μι-
κρὰς ἐπιδιορθώσεις τῶν πλοιαρίων, μόν-
οι εἶχον ἀναχωρήσῃ καὶ μόνοι θὰ ἐπα-
νήρχοντο εἰς τὸ χωρίον.

Ἐφορτώθησαν λοιπὸν τὰ φονευθέντα
ζῷα, — ὁ κ. Μιγκέλ ἔφερε τὸν ὑδρόχοι-
ρον ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ
καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐβάσταζον μὲ
τὴν ἔλαφον, — καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον διὰ
τὸ Αὐγουστίνον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπέχον
δύο ἕως τρεῖς χιλιόμετρα. Ἐπροχώρησαν
ἀρκετὰ, καὶ ἐστάθησαν διὰ νάνασάνουν.

Ἐκαμνε πολλὴ ζέστη, καὶ ὁ ἀήρ μετὰ

δυσκολίας ἐκυκλοφόρει ὑπὸ τὸν πυκνὸν
ὄθλον τῶν δένδρων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μὲλις ἐξῆλπυ-
θησαν παρὰ τὴν ράχιν ἐνὸς φοίνικος, οἱ
κλῶνες μιᾶς λόχμης πυκνῆς, δεξιᾷ των,
ἐσείσθησαν βιαίως. Ἐφαίνετο ὅτι κάποιοι
ἔγκυρὸς ἰσχυρὸς προσεπάθει νὰ εἰσχωρήσῃ
ἐντὸς τὸν θάμνον.

— Προσοχὴ ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλ-
λῶκ πρὸς τοὺς συντρέφους του. Ἐκεῖ θὰ
εἶνε κανένα θηρίον. . .

— Ἐχω δύο φυσέκια μὲ σφαίρας εἰς
τὴν καραμπίναν μου, ἀπήντησεν ὁ κ.
Μιγκέλ.

— Καλὰ, νὰ εἰσθε ἐτοιμοί, ἐν ᾧ ἐγὼ
θὰ γεμίζω τὴ δική μου, ἀπήντησεν ὁ
Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

Τῷ ἤρκεσαν ὀλίγα μόνον δευτερόλε-
πτα διὰ νὰ τὴν γεμίσῃ. Τὰ δένδρῦλ-
λα τῆς λόχμης δὲν ἐσεῖοντο πλέον.
Οὐχ' ἤττον, τείναντες τὰ ὦτα, οἱ κυνη-
γοὶ ἠδυνήθησαν νάκούσουν τὸν κρότον
ἀναπνοῆς πνευστιώσεως, καθὼς καὶ βρα-
χνόν τινα γρυλλισμὸν, περὶ τῆς φύσεως
τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχῳρει ἀμφιβολία.

— Πρέπει νὰ εἶνε κανὲν ζῷον μεγά-
λο ! εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν προ-
χωρῶν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΡΙΖΕΤΕ τὴν μεγά-
λην εἰδησιν ; Ἐρχον-
ται τὰ θηρία ! — Ποῖα
θηρία ; Μήπως πρό-
κειται νὰ ἐγκαταστα-
θῇ εἰς τὰς Ἀθήνας
κανένα μεγάλο θη-
ριοτροφεῖον, ὅπως ἄλ-
ποτε τοῦ Μοντενέ-
γρου . . . Μήπως ἔρχεται κανένας διά-
σημος θηριοδαμαστής, διὰ νὰ ἐκπλήξῃ
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους Ἀθη-
ναίους μὲ τὴν τόλμην του καὶ τὴν ἀφο-
βίαν του, εἰσερχόμενος ὡς νοικοκύρης εἰς
τὸν κλῶδον τῶν τίγρεων, χορεύων εἰς τὸν
κλῶδον τῶν πανθήρων, ἀναγινώσκων τὴν
ἐφημερίδα του εἰς τὸν κλῶδον τῶν λεόν-
των ;

Ὅχι, τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἐρχονται τὰ
θηρία, ἀλλὰ χωρὶς θηριοδαμαστήν. . . Θὰ
γίνῃ τὸ θηριοτροφεῖον, ἀλλὰ χωρὶς θεά-
ματα ἀποτροπαία καὶ παιγνίδια κινδυνώ-
δη. Θὰ εἶνε πλουσιώτερον, τελειότερον,
συστηματικώτερον ἀπὸ τὰ συνήθη θηριο-
τροφεῖα, ἀλλὰ δὲν θὰ χρησιμεύῃ τόσον πρὸς
διασκέδασιν, ὅσον πρὸς μελέτην, πρὸς
διδασκαλίαν. Θὰ εἶνε μὲ ἄλλους λόγους
ἐν θηριοτροφεῖον, ἢ καλλιτέρα, ζωοτρο-
φεῖον ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ὸ ν, καὶ διὰ νὰ

μεταχειρισθῇ τὴν καθιερωθεῖσαν φράσιν,
θὰ εἶνε Ζωολογικὸς Κήπος.

Μάλιστα ! ἡ ἰδρυσις τοῦ ἀπεφασίσθη
ὀριστικῶς, καὶ ἤρχισαν ἀπὸ τώρα αἱ ἐρ-
γασίαι εἰς τὸ Δεῖλτα τοῦ Φαλήρου. Ἐκεῖ
θὰ ἐγκατασταθοῦν, μέσα εἰς ὠραῖον κή-
πον καὶ εἰς καλλιτεχνικωτάτους (ἀλλὰ
καὶ στερεωτάτους) κλῶδους, τὰ ζῷα καὶ
τὰ θηρία, τὰ ὅποια ἤλθαν ἤδη. καὶ τὰ
ἄλλα τὰ ὅποια ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀφρι-
κὴν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅποια θὰ ἔλθουν
ἀργότερα. Διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ Ζωο-
λογικὸς Κήπος δὲν θὰ εἶνε τέλειος· θὰ
πλουτίζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ οἱ
ἀναλαβόντες τὴν ἰδρυσίν του ἐλπίζουν
ὅτι μὲ τὸν καιρὸν, — χάρις εἰς τὴν ὑπο-
στήριξιν τοῦ Βασιλέως, τῆς Κυβερνή-
σεως, τοῦ κοινοῦ, — θὰ γίνῃ ἐκ τῶν
καλλιτέρων καὶ πλουσιωτέρων.

Πραγματικῶς, ἡ ἑλλειψὶς Ζωολογι-
κοῦ Κήπου ἦτο πολὺ ἐπαισθητὴ εἰς τὰς
Ἀθήνας. Ἐως τώρα εἶχαμεν μόνον τὸ
Φυσιολογικὸν Μουσεῖον τοῦ Πανεπιστη-
μίου, μὲ τοὺς σκελετοὺς καὶ τὰ βλάσα-
μωμένα του ζῷα. Διὰ νὰ ἴδωμεν ἄλλα
ζῷα, ἐκτὸς τῶν ἐγχωρίων, ἔπρεπε νὰ μας
ἐπισκεφθῇ κανένας Μοντενέγρος, ἢ . . . νὰ
ἐκδοθῇ καμμία Ζωολογία μὲ χρωματι-
στὸς εἰκόνας. Οἱ περισσότεροι, τῶντι,
μόνον ἀπὸ τὰ βιβλία ἐγνώρισαν τὰ θη-
ρία, ἀκόμη καὶ τὰ κοινότερα. Τώρα, χά-
ρις εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, ζῷα μι-
κρὰ καὶ μεγάλα, σπάνια ἢ κοινὰ, ἡμεῖς
ἢ ἄγρια, θὰ εἶνε γνώριμα ἐξ αὐτοψίας.
Θὰ εἶνε προσιτὰ εἰς ἔλκον τὸν κόσμον. Καὶ
φαντάζομαι τὴν διασκέδασιν, ἡ ὁποία θὰ
γίνεται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν Ζωολογικὸν
Κήπον τοῦ Φαλήρου ! Φαντάζομαι πρὸς
πάντων τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν
τῶν παιδίων, τὰ ὅποια θὰ διέρχωνται
ὥρας ὀλοκλήρους παίζοντα πρὸ τῶν κλω-
δῶν τῶν πιθήκων, ἢ πρὸ τῆς λίμνης τῶν
φωκῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀμφιβίων, ἢ τὰ ὅ-
ποια εἶνε διασκεδαστικώτατα. Ἰσως θὰ
τα τρομάζουν ὀλίγον αἱ ὠρυγαὶ τῶν τί-
γρεων καὶ αἱ βρυχηθμοὶ τῶν λεόντων. . .
ἀλλ' ὁ Κήπος θὰ εἶνε μεγάλος διὰ τοὺς
μικροὺς φοβητὰς ἰδρυτὰς, καὶ θὰ
ἠμποροῦν νὰ καταφεύγουν εἰς ἄλλην ἡ-
μερωτέραν γωνίαν, ὅπου δὲν θάκούουν
παρὰ κελადήματα πτηνῶν, — τῶν ὠραί-
ων πτηνῶν τῶν τροπικῶν, μὲ τὰ λαμ-
πρόχρωμα πτερά. . . Καὶ πόση θαυμα-
στὴ ποικιλία θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ μέσα ! Ἀπο-
τὰ τετράχειρα μέχρι τῶν ἐρπετῶν, πόσα
πλάσματα περιέρχεται ἄγνωστα, ὠραῖα
ἢ φοβερά, χαριτωμένα ἢ ἰσχυρά, μαλ-
λιὰρ ἢ περσιώτα, ὁστρακόδερμα ἢ φολι-
δοφόρα. . . Ὅποια συναυλία φωνῶν, βρυ-
χηθμῶν, χρεμετισμῶν, ὠρυγῶν, βελα-
σμάτων, κελαδημάτων, κρωγμῶν, συρι-
γμῶν ! . . Πόσον θαυμασία θὰ φαίνεται
ἐλθὼν αὕτη ἡ ζωολογικὴ κλίμαξ, ἡ ὁποία
ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἀτελέστερα, καὶ φθάνει
βαθμωδὴν εἰς τὰ τελειότερα ! πόσον θὰ

φαίνεται ἐν ὅλῃ τῇ τῇ δυνάμει καὶ τῇ
μεγαλοπρεπείᾳ τὸ ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ,
ὁ ὁποῖος χορηγεῖ τὴν ζωὴν ὑπὸ τύ-
πους τόσον ποικίλους, τόσον διαφορετι-
κοὺς ! Πόση διασκέδασις, ἀλλὰ καὶ πό-
ση διδασκαλία, καὶ ὅποια ὠφέλεια, καὶ
ὅποια εὐεργετικὴ ἐπίδρασις εἰς τὰς ψυ-
χὰς τῶν θεατῶν !

Τὸ θέαμα καὶ τὸ διδάγμα τὸ ὑψηλὸν
θὰ εἶνε ἀκόμη τελειότερον, ὅταν παρὰ
τὸν Ζωολογικὸν Κήπον θὰ γίνῃ καὶ τὸ
Ἐνυδρεῖον. Εἰς τὸν Ζωολογικὸν
Κήπον θὰ βλέπωμεν τὰ ζῷα, τὰ ὅποια
ζοῦν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ εἰς
τὸν ἀέρα, δηλαδὴ τὰ χερσαῖα καὶ τὰ
πτηνά. Εἰς τὸ Ἐνυδρεῖον πάλιν θὰ βλέ-
πωμεν τὰ ζῷα, τὰ ὅποια ζοῦν εἰς τὴν
θάλασσαν, ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ὡ, εἶνε ἀπε-
ρίγραπτος ἡ μεγαλοπρέπεια ἐνὸς Ἐνυ-
δρείου ! Φαντασθῆτε ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἰ-
χθύων, τῶν μαλακίων, τῶν κογχυλίων,
τῶν ζωοφύτων ! Φαντασθῆτε τὰ παράξε-
να σχήματα καὶ τὰ λαμπρὰ χρώματα τῶν
ἀπειροπληθῶν αὐτῶν πλασμάτων, τὰ ὅ-
ποια ζοῦν εἰς τοὺς σκοτεινοὺς πυθμένας
τῶν θαλασσῶν καὶ εἰνε ἀπρόσιτα εἰς τοὺς
κοινούς ὀφθαλμούς. Εἰς τὸ Ἐνυδρεῖον θὰ
τα βλέπωμεν ὅπως ζοῦν εἰς τὴν φύσιν,
μέσα εἰς θάλασσαν τεχνητήν, ὑπόβρα-
κτον. Καὶ ὅλα παρακολουθώμεν τὴν ζωὴν
των ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ τὰ μυστήριά
των θάποκαλύπτωνται πρὸ τῶν ἐκθαμβῶν
ὀφθαλμῶν μας. Ἐν μέρος τῶν θαυμασίων,
τὰ ὅποια βλέπουν οἱ παράτολμοι δῦται,
οἱ κατερχόμενοι εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς θα-
λάσσης, θὰ εἶνε ἐκεῖ ὁρατὸν, προσιτὸν εἰς
ὅλους, καὶ εἰς τοὺς ἀτολμοτέρους. . .

Ἐννοεῖται, ὅτι διὰ νὰ γίνοντο αὐτὰ ὅλα,
θὰ χρειασθῶν πολλὰ χρήματα. Δὲν
εἶνε μόνον ἡ προμήθεια τῶν ζῶων,
ἀλλὰ καὶ ἡ διατήρησις των, ἡ ὁποία
στοιχίζει πολὺ. Ὑπάρχουν ζῷα με-
γάλα, τὰ ὅποια τρώγουν πολὺ, καὶ εἶνε
μία δαπάνη καὶ αὐτὸ ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ
ἄλλα μικρότερα, τὰ ὅποια τρώγουν ὀλί-
γον, ἀλλὰ τόσον ἰδιότροπα, τόσον εὐθρα-
στα καὶ λεπτά, ὥστε ἡ διατήρησις των
εἰς τὸ κλίμα μας ἀπαιτεῖ μυρίας προ-
φυλάξεις, μυρία τεχνάσματα, καὶ ἡ δα-
πάνη δι' αὐτὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα.
Θὰ χρειασθῇ διευθυντὴς ἐπιστήμων, ἐπι-
μεληταὶ ἐπιστήμονες, ὑπάλληλοι, φύλα-
κες, ὑπηρεταί. Ἀδιάφορον τὰ πρῶτα
χρήματα ἔχουν εὐρεθῇ καὶ ὁ Ζωολογικὸς
Κήπος γίνεσθαι. Ἡ ὑποστήριξις τοῦ κοι-
νοῦ καὶ αἱ δωρεαὶ τῶν πλουσίων θὰ τον
τελειοποιήσουν. Εἰς τοῦτο δὲ θὰ συντε-
λέσουν καὶ τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια θὰ τον
ἐπισκέπτονται συχνά, μὲ μικρὸν τίμημα
εἰσόδου, ἵσως μὲ εἰκοσι μόνον λεπτά.
Θὰ μου εἰπῇτε : καὶ τί θὰ κάμουν τὰ εἰ-
κοσι λεπτά μας ; Ναί ! ἀλλὰ λησμονεῖτε
πῶς γεμίζει τὸ σακκοῦλι, κατὰ τὴν πα-
ροιμίαν ;

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Εἰς τὸν Τάμεσιν, ἡ γαλήνη ἐπανήλθεν αἰφνιδίως. Τὸ ταξείδιον αὐτό, τὸ τόσον κουραστικὸν καὶ ἀνιάρων, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος. Ἡ Ρόζα ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ἐτακτοποίησεν ὀλίγον τὴν ἐνδυμασίαν της, καὶ ἐδοκίμασε νὰ λάβῃ ὀλίγην τροφήν.

Μόνη εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκείνου, τὸ ὅποιον τὴν ἀπῆγε μακρὰν παντὸς ὅ,τι εἶχε γνωρίσει καὶ ἀγαπήσει, ἀπολέσασα διαμίας πᾶν ὅ,τι ἐστόλιζε τὴν ζωὴν της. πᾶν ὅ,τι τὴν περιέβαλλε μὲ ἀγγλὴν, τὴν διὰ πρώτην φο-

σμάτων της, καὶ βεβαίως ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων της. . .

Ἐνόμιζε τῶντι, ὅτι ἡ καρδία της θὰ συνετρίβετο, ὑπὸ τὸ βάρος τὸ ὅποιον τὴν ἐπίεζε, καὶ ὅτι θάπεθνησκεν ἐκεῖ, μόνη, ξένη, ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ ὅλους! . .

Φρικίας τρόμου τὴν κατέλαβεν. Ἐπείσεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ χύνουσα χεῖμαρρον θαυρύων, παρεκάλεσε θερμῶς τὸν Θεὸν νὰ τὴν χαρίσῃ συγγνώμην καὶ γαλήνην. Προσηυχθὴ ἡ δυστυχισμένη Ρόζα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας της, ὅπως ποτὲ ἕως τώρα δὲν το εἶχε κάμει.

Καὶ ἀμέσως ἡσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν.

Τὸ ἀτμόπλοιο εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἡ Ρόζα, ἀρκετὰ ἡσυχος, ἀνέβη εἰς τὸ κατὰστρωμα, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεβίβασθη μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ταξειδιώτας.

Τώρα δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κάμῃ, — καὶ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη τῆς σκέψης, — παρὰ νὰ ἐμβῇ εἰς ἕνα ἀμάξι καὶ νὰ δώσῃ, μίαν διευθύνειν οἰανδήποτε. Δὲν ἐτελμοῦσε νὰ ὑποδείξῃ τὸ Ξενοδοχεῖον, ὅπου κατέλυε συνήθως μὲ τὸν Θεὸν της, ἐσάκις ἔμμενον ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Λονδίον, — ὦ, ἡ εὐτυχὴς ἐποχὴ! . . — διότι ἐφειβότο μὴ πως τὴν γνωρίσουν καὶ μήπως ἐκπλαγούν πού θὰ τὴν ἐβλεπαν μόνην.

Ὅλος κατὰ τύχην, διέταξε τὴν ἀμαξηλάτην νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς ἕν τῶν μεγάλων καταστημάτων τῆς Ρέζεντ-Στρήτ, χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ γνωρίξῃ τί θὰ ἔκαμνε κατόπιν.

Ἦλπιζεν ὅμως ὅτι καθ' ὅδον θὰ τῆς ἤρχεται καμμία ἐμπνευσις.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματος, κατήλθεν ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, ἐπλήρωσε τὸν ἀμαξηλάτην καὶ εὐρέθη εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἀναποφάσιτος ὅσον καὶ πρὶν, ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον κουρασμένη, φοβισμένη, ἄρρωστη. . .

Ὅσον ἐπεριπατοῦσε, τόσο ἡ κακοδιαθεσία, τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ἀπὸ τὸ

ἀτμόπλοιο, ἡῶσανεν. Ὁ σφυγμὸς της ἐκτυποῦσε δυνατὰ, τὸ μέτωπόν της ἔκαιε, φωτιὰ. Ἦτο ὅρα γὰρ ἀποτελεσματῶν φυσικῶν καὶ ἡθικῶν πόνων, τοὺς ὁποίους εἶχε δοκιμάσῃ;

Τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὸ κεφάλι της, τὸ πρόσωπόν της ἐκοκκίνισε, τῆς ἤλθε ζάλη φοβερά. Ὡς ἕνας πέπλος νὰ τῆς ἐσκέπασε τὰ μάτια, δὲν ἔβλεπε πλέον τὸν κόσμον παρὰ ἀμυδρῶς. Ἀπεναντίας, ὁ φόβος της εἶχεν ἐξαλειφθῇ. Δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν οὔτε νὰ ἐκπλαγῇ, οὔτε νὰ νηυσυχῇ. . .

Διατί ἔμωσεν τὸ πλῆθος ἦτο τόσο μέγα; Διατί ἔβλεπεν ἀνθρώπους νὰ τρέχουν κατεσπασμένους, ἀμάξια, ποδήλατα, μαγαζεῖα; . . . Ποῦ ἦτο λοιπόν; . . . Ἐχεν ἀφίστη τὸ κατὰστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου; Ἀλλ' ὄχι, διότι τὸ ἡσθάνετο ἀκόμη νὰ σαλεύῃ, νὰ χορεύῃ ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Ἀλλὰ διατί εὐρίσκετο μέσα εἰς ἀτμόπλοιο; . . . Καὶ διατί, ἀντὶ νὰ βλέπῃ γύρω της θάλασσαν, ἔβλεπεν ἀνθρώπους καὶ οἰκίας;

Τί της εἶχε συμβῇ; . . . Διατί ἦτο μόνη; . . . Ὅλοι ἄρα γὰρ οἱ συγγενεῖς της εἶχον ἀποθάνῃ; . . . Ποῦ ἦτο ὁ Θεὸς Ἀρχῆς; . . . Ποῦ ἦτο ἡ Ἑλλην; . . . Διατί τὴν ἄφησαν ἔτσι; . . .

Ἦθελσε νὰ φωνάξῃ, φοβηθεῖσα. Ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθεν ἡχος ἀπὸ τὸ στόμα της. Ἐκοιμᾶτο λοιπόν; ἔβλεπεν ὄνειρον; . . . τὴν εἶχε πιάσῃ ἐφιάλτης; . .

Ἐξαφνα ἡσθάνθη ὅτι ἐκλονίζετο, ὅτι ἐπιπτε, κράζουσα τὸν Θεὸν Ἀρχὴν, διὰ φωνῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐφαίνετο πλέον ἰδική της. Καὶ ἔπεσεν. Ἐπειτα δὲν ἡσθάνθη τίποτε. Ἐπαυσε νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Εἶχε λιποθυμήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Ἡ ΡΟΖΑ

Ὅταν ἡ δυστυχὴς Ρόζα συνῆλθε, μὴ γνωρίζουσα οὔτε ποῦ εὐρίσκετο οὔτε κἄν ποία ἦτο, εἶδεν ὅτι ἦτο ἐξηπλωμένη εἰς ἕνα κρεβάτι μὲ λευκὰ παραπετάσματα.

Πλησίον της ἐστέκετο μία γυναῖκα μὲ μαῦρα φορέματα, μὲ σκούφιαν λευκὴν καὶ μὲ μεγάλην ποδιὰ τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὴν ἐκύτταξε καὶ τῆς ἔχαμογελοῦσε, μὲ ὕφος γλυκύτατον, ἀγαθώτατον.

Ἡ φυσιογνωμία της ἐνέπνεε τόσο ὁρμὴν, τόσο ἐμπιστοσύνην, ὥστε ἡ Ρόζα, ἐξ ἐνστικτοῦ, ἀνταπεκρίθη διὰ μετὰ δάματος. . . Μετ' ὀλίγον ἡσθάνθη, ὅτι τῆς ἐπλησίαζαν εἰς τὰ χεῖλη ἕνα φλυτζάνι μὲ κάποιον ποτὸν ζεστὸν καὶ δυναμωτικόν. Τὸ ἔπιεν. Ἐπειτα, ἐκλείσει πάλιν τὰ κατακουρασμένα της ματάκια καὶ ἀπεκοιμήθη βαθύτατα. Εἰς τὰ ὄνειρά της παρηκολοῦετο ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν ὅπτασίαν τοῦ ἀγαθοῦ προσώπου, τὸ ὅποιον τῆς εἶχε χαμογελάσῃ.

Ἀλλ' ὁ ὕπνος της ἦτο διακεκομμένος. Ἐξύπνησε δύο-τρεῖς φορές. Καὶ κάθε φοράν τὸ ἴδιον γελαστὸν πρόσωπον ἐπαρουσίαζετο καὶ τῆς ἐπλησίαζεν εἰς τὰ χεῖλη τὸ φλυτζάνι. . . Εἰς ἐκάστην ἀφύπνισιν, ἡ Ρόζα ἤκουε, ἔβλεπε καὶ ἐννοοῦσεν ὀλίγον καλλίτερα. Ἐπιτέλους ἡμπόρεσε νὰ ἐμιλήσῃ, καὶ μὲ φωνὴν σιγαλὴν καὶ ἡλλοιωμένην, ἠρώτησε:

— Ποῦ εἶμαι;

Ἡ γυναῖκα ἐφάνη ὅτι ἡχαριστήθη πολὺ ποῦ ἤκουσεν αὐτὴν τὴν φωνήν, καὶ ἀπεκρίθη μὲ τὸ γλυκὺ της μειδίαμα:

— Εἰσθε εἰς τὸ κρεβάτι, διότι ἄρρωσθήσατε.

— Καὶ ποία εἰσθε, σὰς παρακαλῶ;

— Εἶμαι ἡ νοσοκόμος σας.

— Μοῦ ἀρέσετε, εἶπεν ἡ Ρόζα.

Καὶ ἀπεκοιμήθη καὶ πάλιν.

Ὅταν ἐξύπνησε, — διὰ τετάρτην φοράν, — ἡ συνείδησις καὶ ἡ μνήμη ἤρχισαν νὰ τῆς ἐπανερχῶνται, ἀλλὰ πολὺ ἀσθενῶς ἀκόμη. Δὲν ἤξευρεν οὔτε ποία εἶνε, ἀλλ' ἡσθάνετο ὅτι δὲν θάρρουν νὰ το ἐνθυμηθῇ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐπῆρε τὸ ἱατρικόν της, ἐκύτταξε γύρω γύρω εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἠρώτησε μ' ἐκπληξιν:

— Μὰ εἶμαι εἰς τὸ σπῖτι;

— Εἰσθε σὰν εἰς τὸ σπῖτι σας, ὅσον καιρὸν εἰσθε ἄρρωστη, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ἡ νοσοκόμος.

— Ναι, ἀλλὰ ποία εἶμαι, καὶ ποία εἰσθε σῆς; Σὰς παρακαλῶ, πητέ μου. σὰς παρακαλῶ πολὺ. . . Κοπιάζω τόσο νὰ το ἐνθυμηθῶ, καὶ δὲν το κατορθώνω. . .

— Δὲν το κατορθώνετε, διότι εἰσθε ἀκόμη ἀδύνατη. Θὰ σας ἐξηγήσω τί σας συνέβη. Ἀρρωστήσατε ἀπὸ σκαρλατίναν. Διὰ πολλὰς ἡμέρας, εἴχατε τόσο δυνατόν πυρετόν, ὥστε δὲν ἐγνωρίζατε κανένα, δὲν ἡσθάνεσθε τίποτε. Τώρα ἐγίνετε καλὰ, ἀλλὰ ἡ ἀδυναμία σας ἐμποδίζει τὴν μνήμην, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἐνθυμηθῆτε ποία εἰσθε.

— Ἀ, εἶχα σκαρλατίναν; ἐπανελάβην ἡ Ρόζα σκεπτικῇ. Κάπου ἄκουσα γι' αὐτὴ τὴν κακὴν ἀρρώστειαν. Μήπως μοῦ ἄνοιξε κανεὶς τὸ φόρεμα καὶ εἶδε τοὺς ὤμους μου κατακόκκινους;

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ἡ νοσοκόμος.

Ἦσθε γεμάτη ἐξανθήματα κόκκινα.

— Καὶ ποῦ εἶμαι;

— Εἰς τὸ Λονδίον, ποῦ ἄλλοῦ; . .

Δὲν κατοικεῖτε εἰς τὸ Λονδίον;

— Εἰς τὸ Λονδίον; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἶμαι εἰς τὸ Λονδίον;

— Μὰ ποῦ κατοικεῖτε λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ νοσοκόμος μὲ τόνον προδίδοντα ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

Ἀλλὰ ἡ Ρόζα δὲν ἡμπόρεσε νὰ ἀποκριθῇ. Ἐστρεψε μόνον πρὸς τὴν γυναῖκα τὰ μάτια της ἐκπληκτὰ καὶ ἐρωτηματικά. Καὶ ἀμέσως ἐβυθίσθη καὶ πάλιν εἰς ὕπνον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ὁ Φασουλάκης δὲν ἐπενοῦσεν ἄσχημα εἰς τὸ ἔρημον νησί του ὅμως δὲν θὰ τοῦ ἐκακοφαίνετο, ἂν ἡμποροῦσε νὰ φύγῃ.

Εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐξαΐδῃ τὴν μαμμὰ του καὶ τὸν μπαμπά του, τὸν κύριον Φασουλάκη καὶ τὴν κυρίαν Φασουλίναν.

— Ἀχ! πῶς τοὺς ἐπεθύμησα! ἔλεγε κάθε τόσο καὶ ἀναστεύαζε.

Ἦθελε ἀκόμη νὰ ἰδῇ τοὺς μικροὺς Φασουλάκιδες καὶ τὰς μικρὰς Φασουλοπούλες, τὰ δέλφια του, ποὺ τα ἄφισε ἐκεῖ-πέρα, ἅτῃν πατρίδα του.

— Ἀχ, πῶς τοὺς ἐπεθύμησα! ἔλεγε κάθε τόσο καὶ ἀναστεύαζε.

Μὲ τὴν βοήθειαν λοιπὸν τοῦ Παρασκευᾶ, ἔκαμιν ἕνα πλοῖον, ἕνα εὐμορφον πλοῖον, μὲ πανὶ διὰ νὰ το φοροκόνῃ ὁ ἀέρας καὶ νὰ πηγαίνῃ ἐμπρός, μὲ τιμόνι, διὰ νὰ το διευθύνῃ ὁ καπετάνιος ὅπου θέλει.

Δὲν ἐννοεῖ ὅμως νάφισῃ τὸν Παρασκευᾶν, ὁλομόναχον εἰς τὸ νησί-θέλει νὰ τον πάρῃ μαζὶ του.

Ὡ, πῶς χαίρεται ὁ καίμενος ὁ Παρασκευᾶς ποῦ θὰ ταξειδεύσῃ μὲ τὸν μικρόν του κύριον, καὶ ποῦ θὰ ἰδῇ τὰς Ἀθῆνας, τὸ μεγάλο χωριὸ ποῦ τοῦ περιέγραψε τόσες φορές ὁ Φασουλάκης Ροβινσῶν, καὶ ποῦ ἔχει σπιτία καὶ σπιτία!

Ὅμως, εἰς τὰς Ἀθῆνας, οἱ ἄνθρωποι δὲν ντύνονται μὲ τὴν μὸδα τῆς νήσου τοῦ Ροβινσῶνος! . . . Εἰς τὴν νήσον τοῦ Ροβινσῶνος ὁ Παρασκευᾶς φοροῦσε μονάχα μιὰ γυρολάντα ἀπὸ φύλλα. Ἐ, εἶχε δίκη! ἔκαμιν τόση ζέστη! . . . Ἀλλὰ εἰς τὰς Ἀθῆνας δὲν κάμνει τόση ζέστη, τὸ χειμῶνα μάλιστα κάμνει κρύον δυνατό. Χρειάζονται λοιπὸν φορέματα πειδ βαρεῖα.

• Ἡ Ρόζα εἶχε λιποθυμήσῃ. (Σελ. 184, στ. γ'.)

ρὰν ἀνεγνώρισε, συνησθάνθη τὰ παρελθόντα λάθη της, καὶ ἐσυλλογίσθη μ' αἰσθηματικὰς μετανοίας, ὅτι δὲν ἦτο ἄξια τῆς μέχρι τοῦδε εὐτυχίας της.

Καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ! Οὔτε τὸν Θεὸν Ἀρχὴν, οὔτε τὴν Ἑλλην, οὔτε τὴν μίς Σμίλιν, οὔτε κἄν τὴν καλὴν Βριγίταν ἢ τὸν πιστὸν Λάρρην! . . . Τόσον μεγάλη, τόσο σκληρὰ τιμωρία ἦτο ἴσως ἀνωτέρα τῶν πται-

διαμόνην τοῦ Νέου Ναύτου καὶ τοῦ Χιώτη-
Σουλῶτη — ἡ Ἀριάδνη τῆς Κρήτης ἀσπάζεται-
την Μικρὰν Κατεργάραν — ἡ Ἀνθοῦσα Νεό-
της συγχαίρει τὴν Νουσταλγοῦσαν 'Ελληνίδα
διὰ τὴν ἀξίειναι πρῶξιν τῆς, καὶ εἴθε ἡ εὐχα-
ρίστησι τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ νὰ εἶνε πρὸς εὐτυ-
χίαν τῆς — ἡ αὐτὴ συγχαίρει τὸν Κάλυκα Ρό-
δου διὰ τὰς ἐξετάσεις του εἰς τὸ Ὁδεῖον καὶ
συλλυεῖται τὴν Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας
διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς — ἡ Νουσταλγοῦ-
σα 'Ελληνὶς δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Ἀρτιγόρης
Δαμάσκου προταθεῖσαν Ἀλληγογραφίαν καὶ ἀ-
ναμένει ἀνυπομονῶς ἐπιστολὴν τῆς — ἡ αὐτὴ Νο-
σταλγοῦσα 'Ελληνὶς ἐρωτᾷ τὸ καλὸν παιδίον
τὸ συστῆθ' ὑπὸ τοῦ Πῶς μελέγε καὶ ἔγρα-
φεν ὑπ' αὐτῆς, (τοῦ ὁποῦ ὅμως, ἀγνοεῖ τὸ ψευ-
δώνυμον καὶ τὸ ὄνομα) ἂν δέχεται νὰ του στεί-
λῃ μίαν Δέσμην Τετραδίων Μ. Μυστικῶν δὲ
νὰνταλλάσῃ, καὶ του προτείνει ἀλλαγὴν μὲ
τὸ ὄνομα του καὶ τὸ ψευδώνυμόν του — οἱ Δικη-
γροὶ τῆς Νεολαίας δὲν φανεροῦν τὸ ὄνομα των
εἰς τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπευσιῶν, διότι τότε θὰ
ἦτο περιττὸν νὰ ἔχουν ψευδώνυμον — ὁ Νουσταλ-
γὸς Βασιλειονίκου ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Χια-
κῆς Μαργαρίτας, Χιωτοπούλας καὶ Χιώτη-
Σουλῶτη — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα ἀσπάζεται
τὴν Νουσταλγοῦσαν 'Ελληνίδα καὶ τὴν ἐρωτᾷ
ἂν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς — ἡ Νύμφη τοῦ
Βορρᾶ πληροφορεῖ διὸς τοὺς συνδρομητὰς ὅτι
δομᾶται, Αἰλὴ Ἀραβαντινοῦ καὶ ὅτι ἔ-
φασε τὸ ψευδώνυμόν τῆς — ἡ Παριστρία συγ-
χαίρει θερμῶς τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ διὰ
τὰς λαμπράς τῆς ἐξετάσεις εἰς τὸ Ὁδεῖον (καὶ ἐγὼ
ἐπίσης τὴν συγχαίρω, διότι ἤκουσα πολλὰ διὰ
τὸ βολὴ τῆς) — ἡ Εὐγενὴς Καρδία ἀσπάζεται
τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον καὶ τὴν ἐ-
ρωτᾷ ἂν ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς — ἡ Χλόη τῆς
Θαλάσσης χαίρετ' ὅσον Βοσκόν τῆς Ἐρήμου —
ἡ Ἄννα Ἀλέκου ἀσπάζεται τὸ Λεωνότιχο Κε-
ράσιον — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπευσιῶν συγχαίρει
τὴν Κυνηγὸν τῶν Αἰγάρων διὰ τὰς λαμπράς ἀπαν-
τήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα του.

Μικρὰ Μυστικά. Ἐνεκα ἐλλείψεως χώρου
αἱ προτάσεις αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος ἀναβάλλονται
διὰ τὸ προσεχές. Καὶ εἰς αὐτό, καθὼς βλέπετε,
Ἀνανίας πταίει.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀδραν τῆς Κερχίρας
(ναί, τώρα ὑποθίω ὅτι τὰς ἔχω ὅλας) Σπῆ-
λαιον τῶν Μουσῶν (ἰδὲ καὶ τὰ παρίπονά σου,
διότι πάντοτε ἐδημοσίευσας τὰς πληροφορίας σου
ἐκτὸς μῆς μόνον φθοῆς, ποῦ δὲν εἶχα τόπον· τὸ
φύλλον εἰς τὸ ἔξῃ θὰ στέλλεται ἐνωρίτερον) Πα-
παροῦραν τῆς Πεντέλης (ἔστειλα· εὐχομαι τε-
λείαν ἀνάγρυσιν καὶ ταχεῖαν ἐπιστολήν) Ἀη-
συγον Πνεῦμα (τόσο πολὺ ἀργοῦν; περίεργον!)
Γ. Σ. Τσιριγώτην (ἔστειλα· ναί, ἐλπίζω ὅτι τὸ
προσεχές ἔτος θὰ δημοσιεύσω τὸ «Μέγα Δάσος»
τοῦ Βέρν· εἰς αὐτὸ μαγευμένους μετὰ τὸν «Θαυμασίον
Ὁρενόκον», ὅμως τότε θὰ ἐννοήσῃς τί εἶνε, ὅ-
ταν θάρξῃς τὸ δεύτερον μέρος) Πλοῖον
τοῦ Δουνάβεως (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ
ξεσπᾶσθαι καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν
νέαν μου φίλην εἴθε οἱ κόποι σου νὰ μὴ ὑπάγουν
χαμένοι, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ με λαμβάνῃ
καὶ νὰ μορφώνεται ἐλληνοπρεπῶς) Σημαῖαν
τῆς Ἀγίας Λαύρας (ἐλήφθην· ἀλλ' ἐβράδυνα νὰ
τὸ ἐπιθεωρήσω καὶ νὰ τὸ ἀποστείλω, ἔνεκα
πολλῶν ἀιχολιών) Μινώταυρον (ἐλπίζω, ὅτι
τάποτελέσματα δὲν θαρξήσουν πολὺ) Προκυ-
μαῖαν τῆς Σμύρνης, Ναβαράνην (σοῦ εὐχο-
μαι λοιπὸν πᾶσαν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ νάφῃς τὴν
δειλίαν κατὰ μέρος) Ἀριάδνην τῆς Κρήτης
(ναί, ἀλλὰ οἱ κόποι ἄντα μειφθοῦν) Ἀδελαῖδα
Παπαμάρκου (σοῦ ἔστειλα τὸ 19ον φυλλάδιον·
ἔ, ὅχι ὅταν μεγαλώσῃς! πρέπει νὰ μου γράφῃς
ἀπὸ τώρα) Ἀνθοῦσαν Νεόστητα (πολλὰς πλη-
ροφορίας εἶχες· σοῦ ἐδημοσίευσας τὰς μισάς, καὶ
πάλιν πολλὰ εἶνε φαντάσου ἂν ἔστειλαν ὅλοι ἀπὸ

τόσας, τί θὰ ἐγίνετο;) Ταχύπτερον Βέλος (συ-
νεμορρώθην μετὰ τὴν παραγγελίαν σου) Ἐλικῶ-
να (διεβίβασα ὅσα μου γράφεις πρὸς τὸν κ. Σενό-
πουλον, ὁ ὅποιο σ' εὐχαριστεῖ ἀπερίως· τὰ ποι-
ήματά σου μου ἤρσαν πολὺ· δὲν ἔχουν πολλὴν
πρωτοτυπίαν, ἀλλ' εἶνε εὐμορφώτατα στιχοῦργη-
μένα· δὲν δοκιμάζω καὶ πλεονεκτήματα ὁρί-
ματα;) Σιωπηλὴν Νύκτα (ἐπέρασεν ἡ ἀδιαθε-
σία; περὶ τῆς Ἰουλιέττας Ἀδμ. ἔγραψεν ἐν
ἐκτάσει ὁ κ. Φαίδων εἰς τὸ 8ον φυλλάδιον) Νο-
σταλγοῦσαν Ἐλληνίδα (φυλλάδιον ἔστειλα· εὐ-
χαι καὶ ἡ νέα σου γενναιοδωρία δὲν ἀμειβήτω
ὅτι πολὺ θὰ εὐχαριστήσῃ τὸ πτωχὸν παιδίον) Νέ-
μωρ. (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκθεσις περὶ
τῶν ἐξετάσεων τῆς γυμναστικῆς· ἡ Μαγική Βί-
κων εὐρύς, ἀλλ' ὄχι καλλιτεχνική, ἐλ. τοῦ εἴ-
δους τὰς ὁποίας δημοσιεύω) Νουσταλγὸν Βασι-
λειονίκου (ἀνέγνωσα ὅσα μου γράφεις, ἀλλὰ
νομίζω ὅτι δὲν ἐνδιαφέρουν τοὺς φίλους· μακ. ὥστε
νὰ τὰνκοινώσω· δὲν ἀμειβήτω ὅτι ὁ Μητροπο-
λίτης σας εἶνε ὅπως σοῦ τον περιγράφεις ἄξιος,
ἀλλὰ τί εἴμεθα ἡμεῖς διὰ νὰ τον ἐκπινέσωμεν;
ἐκείνος πρέπει νὰ μας ἐπαίνει καὶ νὰ μας εὐλο-
γήσῃ) Χιακὴν Μαργαρίταν (ἀφ' οὗ εἶται ἀβε-
βαιότητα) ὅτι μ' εὐχαριστεῖ «ὕπερβολικὰ» τὸ νὰ
μὴ μου γράφῃς, τότε διατὶ μου γράφεις; ἀλλὰ
δὲν το πιστεύω, ὅχι· δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν ἰδέαν·
ἀποδείξει ὅτι μου γράφεις συχνά, — πρᾶγμα τὸ ὁ-
ποῖον μ' εὐχαριστεῖ «ὕπερβολικὰ»· φίλησέ μου
τάδε φιλία· Ἰδὲν Ἰππεύοντων (αἱ λύσεις πρέ-
πει νὰ στέλλωνται σύμφωνα μετὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ
συνδρομητοῦ) Β.Α.Η. (ὥραϊν τὸ θέμα· ἀλλ'
ἡ γλῶσσα δὲν εἶνε ἡ συνήθως δημοσιευομένη εἰς
τὸ φύλλον μας· διὰ τὸ διηγήματα μάλιστα εἰς
τὸν διάλογον, — θέλωμεν ἀπλουστεῖν, φυσικωτέ-
ραν γλῶσσαν) Ἀμαρυν.ΙΙ.δα (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς
ποῦ συνετέλεσα εἰς τὸ νὰ σου περάσῃ ἡ ἀδιαθε-
σία· εἶσαι τώρα ἐντελὴς καλὰ;) Εὐγενὴν Καρδίαν
(πόσον ἐλυπήθηκα διὰ τὴν καμένην τὴν γατί-
τσον Νισέ· [Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν) Λε-
σθιακὸν Ἀνθος (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέ-
σθησαν τὸ Βιβλίον τῶν Συναγαστροφῶν δὲν το ἔχω
ἐκδώσει ἐγὼ· νομίζω ὅμως ὅτι τιμᾶται φρ. 2,80) Πλε-
υρωτόμενον Γάτον, Χλόην τῆς Θαλάσσης
([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου σου, τὴν
ὁποῖαν ἐξέτασσα μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον) Ἀθηναῖαν
Ἀλέκου (διατὶ δὲν σημειώσεις καὶ τὸ ψευδώνυ-
μόν σου; ἡ μήπως θέλεις νὰ σου ἀπαντῶ μετὰ
νομῶς σου; πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου,
καὶ χαίρω ποῦ θὰ μου γράφῃς τακτικώτερα) Ἀ-
λέξανδρον Γιάννοβιτς (ποῦ ἔλυσεν τὴν Μαγικὴν
Εἰκόνα, ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν διαγωνίζεται εἰς τὰς
Ἀσκήσεις, ἦτο περιττὸν νὰ στείλῃ τὴν λύσιν) Νε-
ράϊδαν τῶν Σπευσιῶν (καλὸ ταξίδι) Κω-
πηλατίδα Κόθρον ([Ε] διὰ τὴν λαμπρὰν περι-
γραφὴν· δὲν πρέπει ὅμως νὰ λυτῇται τόσον· δὲν
εἶσαι δὲ εἰς τὴν Ἀμερικὴν) Παριστρίαν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ἰου-
νίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεχτὰ μέχρι τῆς 17 Ἰουλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν
τῇ Ἰουλίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

254. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεά,
Ἄρθρον τὸ δεύτερόν μου.

Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον.

Τρώγονται τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνθρόπου τοῦ Νιστάου

255. Συλλαβογράφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου.

Χρόνος τὸ δεύτερόν μου.

Στὴν ἐκκλησίαν δὲ συχνά

Ἀκούς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φουσκοθαλασσίας

256. Στοιχειόγραφος.

Στὰ τετράποδα θὰ μ' εὐρῇ; ἂν ἀπειρακτοῦ μ' ἀφίσχῃ
Ἄν τιν κεφαλὴν μου ἀλλάξῃ καὶ ἂν με δευτονίσῃ
Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας παρεούθ; θὰ σχηματίσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀφῆς τῆς Κερκυρας

257. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι λιπαρὰ οὐσία, ἂν ὡς ἔχω μ' ἀφίσχῃ,

Τέρας καθαντὸ θὰ γίνω ἂν με ἀναγραμματίσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγκου

258. Δικτυωτόν.

Τὸ πρῶτον εἶνε χώρα τις ψυχρά, ποῦ τὴν ἤξευρες,
Τὸ δεύτερον περιπατῶν προσπάθησε νὰ εὐρῇ.
Τὸ ἄλλο, ἂν εἴσαι ὀκνηρὸς, εὐκόλως θὰ μαντεύσῃς.
Καὶ διὰ νὰ ἰδῇς τὸ τέταρτον, εἰς τοὺς ναοὺς νὰ
[σπεύσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιθαγόρου τοῦ Σαμίου

259. Γωνία.

+ * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

* + * * * = Ὄρος

* * + * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης

* + * * * = Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος

+ * * * * = Πόλις τῆς Περσίας.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα τῆς

Κρήτης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Γεωμετρίου

240. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 6 2 4 8 = Ρωμαιοὶ Αὐτοκράτορες.

2 4 7 4 8 = Ὁμήρ. καρπὸν τινών.

3 2 1 = Στρατιωτικὸν σῶμα.

4 2 4 8 = Ἀντινομία.

5 6 2 6 = Τροφή.

6 2 6 8 = Ἀρπύμα.

7 6 7 6 3 = Ἐπιφώνημα.

8 3 5 1 2 4 8 = Ἐπίθετον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κορλίας Μασσαί

241-243. Ἀπροσδόκητα.

1. — Διατὶ ἡ γάτες δὲν τρώγουσι τὸ μαῦρο χα-
βαίρι;

2. — Τί ὁμοιάζει περισσότερο μετὰ τὸ ἥμισυ τοῦ

προσώπου τῆς Κυρὰ Μάρθας;

3. — Πῶς λέγεται ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν

τῆς Σερβίας;

Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Κεντρικόν

244. Διπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικα καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν ζητούμε-
νων λέξεων ἀποτελοῦν δύο πόλεις τῆς Ἑλλάδος:

1. Μουσικὸν ὄργανον. 2. Καλλιτεχνικὸς ὁμιλος.

3. Πάθημα ἐν πολέμῳ. 4. Αὐτοκράτωρ. 5. Ἐ-
πίρρημα. 6. Θεά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγρονόμου

245. Γρῆφος.

Ο ἡ + $\frac{v}{w}$ 1

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καρδίας τοῦ Πίτρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16.

158. Φιλύρα (φί, λυρά). — 159. Τεγέα (τε, γέ,
α). — 160. Πύρα Θύρα — 161. Τὸ θαυμαστικόν

162. Α — 163. Σ Π Δ

Η Ρ Α — Δ Ε Ο

Α Θ Π Ν Α — Π Α Ρ Ο Σ

Η Ε Ρ Σ Ε Υ Σ — Ι Σ Ω

Σ Η Ν

164. Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς τὴν μητέρα καὶ τὸν πα-
τέρα μὴ θεραπεύοντες, οὐκ ἀπεδείκνυνον ἄρχον.

— 165. ΒΡΑΜΑΣ (Βῆμα, κῆρυμα, ὄραμα,
ὑπόμνησις, ἀπόφασις, ζωγράφος). — 166. Ψυ-
χῆς νοσήσεως εἰσὶν ἰατροὶ ὀφιοί.

— 167. Μεγάλη πόλις εἶνε ἡ Βιέννη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις ληπὶ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς καὶ
ληπὶ 5 μόνον. Ἐλάττωσις ὅπως 10 λέξεις ὀρθοῦν καὶ αἱ
ἀλλοτρίαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρὸς
δημοσίευσιν χρηστέα πρῶτον νὰ εἶνε ποτὶ εἰσαγωγί-
στα καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσο-
φάσης τῆς Ἰουλίας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ
ἐπόμενου Σαββάτου, ἄλλως μένουσι διὰ τὸ μετέπαινον.]

Τὸ Μαγαμένον φύλλον εὐχεται καλὴν ἐπιτυ-
χίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τῆς

Γαλλικῆς Σχολῆς τῆς Νάξου.

(Α — 53)